

İLK

KİTAPIM

VATANSEVER

AĞLASUN
2017

İÇİNDEKİLER

* Kahraman Kadın-İsra SÖYLEMEZ

* Babasının Öcünü Almak İsteyen Mehmet-Sudenur AKOĞLANOĞLU

* Mehmetin Can Vatanı-Havvagül PALA

* Çınar Ağacı-Hayrunisa AKINCI

* Vatan Herşeye Değer- Şerifenur TOPRAK

* Dedemin Vasiyeti-Sefa ERTAŞ

* Ali'nin Vatanseverliği-Nurcan DOĞAN

* Lale'nin Vatan Sevgisi-Ümmühan SEVEN

* Vatan Uğruna-Aynur Sudem EREN

* Vatanımıza Saygı ve Sevgi-Ahmet ŞİMŞEK

* Küçük Mehmetçik-Kübra BEDİR

* Vatan Sevgisi-Beyza KESKİN

KAHRAMAN KADIN

İsra SÖYLEMEZ 8/B

Kurtuluş Savaşı yıllarında Erzurum'da yaşayan Fatma Hatun adında bir kadın vardı .Bu kadının eşi Kurtuluş Savaşı nedeniyle savaşa gitmişti. Fatma Hatun evinde çocuğuyla birlikte kalmıştı.Yine bir gün sabah olmuş, gün doğmuştu. Fatma Hatun ezanla kalkmış, namazını kılıp çoktan sofrasını kurmuştu. Hayvanlara bakmak için ahıra inmişti. Hayvanlara bakıp döndüğünü sırada kapının tokmaklandığını işitti.Kim gelmişti ki, kocası da savaşa gideli çok tedirgindi Fatma Hatun.'Kim o?' diye seslenince,Muhtar Emmi'nin 'Hayırlı sabahlar Fatma Hatun 'dediğini duydu, içi rahatlamıştı.'Hayr'ola Muhtar Emmi, niye gelmişsen?' diye sorarak açtı kapıyı. Muhtar: 'Bu köyden taşınmanız gerektiğini söylemek için gelmişem.'dedi. Fatma Hatun nedeni sorarken oldukça sinirliydi. Muhtar Emmi oldukça üzgün bir şekilde:

'Mehmetçiklerimiz geri cephelere çekilmek zorunda kaldı. Bu da çocuk ve kadınları tehlikeye sokar. Biz de kadınları ve çocukları daha güvenli olan şehirlere gönderme kararı aldık.' dedi.

Fatma Hatun Türk kadınına yaraşır bir cevapla: 'Hiçbir yere gitmiyorum. Bu vatan sadece erkeklerin değil bizim de vatanımızdır. Elbet bize de bir iş düşecektir.' karşılık verdi. Muhtar ne kadar söz söylese de Fatma Hatunu kararından döndüremeyeceğini anlayınca oradan ayrılmıştı.

Fatma Hatun ertesi gün giyip kuşandı, çocuğunu bağrına bastı ve mermileri cepheye taşımak için muhtarın evinin yolunu tuttu. Muhtarın evine vardığında kendisi gibi birçok kadının da mermi taşımak için orada olduğunu fark etti, içi vatan aşkıyla doldu taşı. Sonra mermileri alıp cepheye taşımak için yola koyuldular. Fatma Hatun kucağında çocuğuyla yolda zar zor ilerleyerek yola devam ederken kar yağışı hızlandı. Kar yağışı artınca her şey zorlaşmıştı. Fatma Hatun' a senin çocuğun var, şurada biraz otur deseler de Fatma Hatun oturmuyordu. Bu sözlere şöyle karşılık verdi: 'Zaman oturma zamanı değildir. Vatan çocuğumun canından da kıymetlidir.'

Kadınlar var güçleriyle ilerlerken birden bir ses duyuldu. Bu bir İngiliz devriyesiydi. Kadınlar İngilizlere yakalanmamak için yolun kenarına saklandılar. Fatma Hatun İngiliz askerleri geçerken çocuğu ses çıkarmasın diye onu bağrına sımsıkı basmıştı. İngiliz devriyesi uzaklaşınca çocuğunu sıkmayı bıraktı. Çocuğunu öyle çok sıkmişti ki bıraktığında çocuğunun nefes almadığını fark etti. Ama artık çok geçti. Ölmüştü işte. Artık yapacak bir şey kalmamıştı. Fatma Hatun çocuğunu oracığa gömdü. Fatma Hatun mermileri götürmesi gerektiğini biliyordu. Çünkü mermileri götürmezse yavrusunu kaybettiği gibi vatanı da kaybedeceğini biliyordu. Bu nedenle Fatma Hatun diğer kadınlarla birlikte yürümeye devam etti. Artık yavaş yavaş cephe görünmeye başladı. Cephe göründükçe vahşet biraz daha belirginleşiyordu. Sonunda kadınlar cepheye varmışlardı varmasına ama gördükleri karşısında kanları donmuştu. Mehmetçiklerin çoğu dondurucu soğuktan ölmüş. Fatma Hatun biraz ilerleyince yerde yatan ölülerden birinin de kocası Hüseyin olduğunu gördü. İşte vatan uğruna evladının üstüne kocasını da kaybetmişti. Fatma Hatun ağlayacaktı ki yerde yatan yaralı askerlerin belli belirsiz sesini işitti. Ağlamaya zaman yoktu. Fatma Hatun doğruldu ve yaralılara yardıma koyuldu.

O günden sonra Fatma Hatun köyüne dönmedi. Artık cephede yaralı askerlerin tedavisine yardım ediyordu. Günler su gibi akıp geçmişti ve milletimiz içlerindeki dinmez vatan aşkıyla savaşı kazanmışlardı .Fatma Hatun da yılmadan çalışarak vatanperverliğin bir örneği olmayı başarmıştı.

BABASININ ÖCÜNÜ ALMAK İSTEYEN MEHMET

Sudenur AKOĞLANOĞLU 8/B

Çanakkale Savaşı sırasında babasını savaşta kaybeden Mehmed in Hikayesidir bu. Mehmet babasını kaybettiğinde 12 yaşındaydı. Mehmed' in babası şehit olunca düşmanlara karşı kin beslemişti. Babasının öcünü almadan ölmeyeceğine yemin etmişti. Anası bir izin verse eşyalarını aldığı gibi cepheye gidecekti. Ama anası izin vermiyordu . Zaten anası bir izin verse bile askerler çok küçücük olduğunu defalarca söylemişti. Ama Mehmed bu konuda kararlıydı çünkü içinde öyle bir kin beslemişti ki hem babasına üzülüyordu hem de vatanın bu haline dayanamıyordu. Mehmed 14 yaşına bastı artık içindeki vatan tutkusu gittikçe yükseliyor ,kin duygusu da artıyordu sonunda anasına o kadar çok yalvardı ki anası oğlunun içinde beslediği duyguları anladı ve sonunda oğluna izin verdi. Anası oğluna izin verince o kadar sevindi ki hemen muhtarın yanına gitti.

-Muhtar, askerler ne zaman gelirler haberin var mı?

-Mehmed ne yapacaksın askerleri?

-Askere gideceğim Muhtar. Ne zaman gelirler?

-Bilmiyorum. Mehmed.

Bu konuşmanın hemen ertesi gününde Osmanlı Devleti için savaşan askerler şehit olduğundan dolayı gönüllü askerler değil eli silah tutan tüm gençleri alacaklarını köyde tellal ile duyurdular.

Mehmed' in anası haberi duyunca çok üzüldü ama bir yandan da seviniyordu çünkü artık Mehmed babasının öcünü alacaktı ama ne yapsın ana yüreği oğluna üzülyordu. Mehmet haberi duyar duymaz meydana koştu adını ilk olarak o yazdıracaktı. Ama askerlerin şakası yoktu. Eli silah tutan herkesi alacaklardı. Mehmet gönüllüydü zaten çünkü hem vatanı kurtarmak istiyordu hem de babasının öcünü almak istiyordu. Ertesi gün kayıtlar bittiğinde askerleri toplayarak cepheye doğru yola çıktılar. İki gün boyunca yürüdüktan sonra cepheye ulaştılar. Mehmet neler gördü neler her yer hasta , yaralı ve ölü kaynıyordu. Kiminin bacağı kopuk , kiminin eli kopuk ,kiminin her tarafı yara bere içindeydi. Mehmet onlara acıyordu ama eninde sonunda ya o da ölecek ya da gazi olacaktı ama o ölmeyi tercih ediyordu. Çünkü şehitlik dünyadaki en büyük ve en güzel mertebeydi ona göre. Mehmed gidince bir yemek yedi. Onlar yemek yerken düşman tarafı uçaklarla cephenin üzerine bombalar yağdırıyordu. Saldırıdan sonra yine çoğu asker şehit düşmüştü. Mehmed onları görünce sıhhiyelere yardım etti. Onları taşıdılar ve toprağa verdiler .Ertesi gün idman yapıyorlardı. Bölük komutanı Mehmed'i gördü ve onun yanına giderek şöyle dedi:

-Bak bakalım delikanlı nereden öğrendin bu kadar iyi silah kullanmayı?

-Babam öğretti komutanım.

-Bak hele kimdir senin baban?

-Erzurumlu Mehmed oğlu İbrahim komutanım.

Komutan bu adı hatırladı. Çanakkale Savaş'ında bölüğünde olan bir askerdi bu. Komutan:

-Demek sen o yiğidin oğlusun. (Mehmed şaşırıldı.)

-Siz babamı tanır mıydınız? Diye sordu.

-Tanırım elbet. O Çanakkale Savaşındaki bölüğümde olan bir askerdi. Öyle yiğit bir adamdı ki babana bir borcum var. Çünkü baban benim canımı kurtarıırken şehit oldu. Mehmed:

-Demek öyle dedi ve Mehmed çalışmaya devam etti sonra aradan bir ay geçti artık Mehmed iyi bir asker oldu. Hatta çavuşluğa bile atandı. Sonra düşman savaşı başlattı. İlk önce düşman karaya çıkarma yaptı ve savaş başladı Mustafa Kemal askerleri kontrole çıkıp siperleri gezerken onu görür. Mehmed daha çok cesaretlendi tüm gücüyle ve kanının son damlasına damlasına kadar savaştı. Düşman biraz olsun zayıflar. İngilizler ve Türkler göğüs göğüse çarpışıyorlardı. Bu sefer hikaye şöyle değişir.

Komutan, Mehmed'i kurtarır ama komutan şehit olur. Komutan son nefesinde Mehmed komutana söz verir ve sözünde durur. Düşmanı geri püskürtürler. Böylece Mehmed hem babasının öcünü alır hem de komutanın sözünü tutar. Savaş bittikten sonra Mehmed köyüne döner ve anasına başından geçenleri anlatır ve mutlu mesut yaşarlar.

MEHMET'İN CAN VATANI

Havva Gül PALA 7/A

Mehmet daha on yedi yaşındaydı. Çevresindeki ağabeylerinin, amcalarının askerlik anılarını dinledikçe içi içine sığmıyor, bir an önce askere gitmek için sabırsızlanıyordu. Hele de komşuları Saliha teyzenin oğlu Ali' nin kahramanca savaşırken nasıl şehit olduğunu, düşmanlarla nasıl gözünü bile kırpmadan savaştığını anlattıklarında askerlik, vatan, bayrak bunlardan başka bir şey düşünemiyordu. "Vatan uğruna canını vermek, bu CAN VATAN için canını vermek, canla vatanı bir bütün etmek! Ne onurlu bir vazifeydi bu Ya Rabbim " Babası Mehmet'in ne kadar istekli olduğunu görünce yaşını iki yaş büyütme için mahkemeye gitti. Annesinin çok gönlü olmasa da bir yıl sonra askerlik celbi geldi. Mehmet Şırnak 'a gidiyordu.

BİR YIL SONRA

Evet, Mehmet yirmi yaşına girdi. Askere gitmek için hazırlanıyordu ama anasının gözü yaşlıydı. Anası oğlunu “Kınalı Oğlum” diye severdi. O yüzden askere gitmeden bir gün önce başına kına yakmıştı. Mehmet’ in aklına Çanakkale Savaşında annesinin kınalayıp savaşa gönderdiği asker ve komutanın merakla askere sorduğu soru ardından bu soruya annesinin verdiği cevap geldi . Vatana kurban olsun diye yakmıştı askerin başına kınayı annesi. “Kurban olunacaksa eğer bir tek dinimiz için, vatanımız için kurban olunmalı elbet!” dedi içinden. Mehmet bütün hazırlıklarını tamamladı. Annesinin, babasının, büyüklerinin elini öptü helalleşti, diğer askerlerle birlikte yola koyuldu.

Şırnak’a vardılar. Mehmet arkadaşlarıyla tanıştı. Herkes kendisi gibi çok heyecanlıydı. Komutan Mehmet’e yatacak yer gösterdi. Mehmet eşyalarını yerleştirdi. Komutan o kadar ciddiye ki herkes korktu. Komutan şöyle diyordu:

_ Tıraş kutunuzu buraya koyacaksınız. Kamüflajlarınızı kesinlikle askıya düzgün bir şekilde yerleştireceksiniz. Sabahları 05.00 kalkış saati ve yataktan kalkma süreniz 30 saniye.

İKİ GÜN SONRA

Eğitim başladı. Mehmetçikler o kadar güçlü, kararlı ve istekli çıktı ki komutan askerleriyle gurur duydu ama onlara belli etmedi. Öğrettiği her şeyi o kadar çabuk kavriyorlardı ki : ” Sizin gibi yiğitler olduğu sürece bu vatanın sırtı asla yere gelmez.” dedi içinden.

Eğitim bir ay kadar sürdü. Mehmet artık geldiği günkü Mehmet değildi. O artık vatanının savunmasını sırtlanmış, tüm bedenini vatanına siper etmiş bir askerde. Şimdi daha çok güveniyordu kendine. Bütün savaş tekniklerini, silah kullanmasını her şeyi teker teker bellemişti. Can kulağıyla dinlemişti komutanını. Çünkü burada olma sebebi çok kutsaldı. “ Vatanın canına can katmaktı. Bu toprağın göğsünde yatıp uyuyan binlerce cana gerekirse bir can da kendi canını katmaktı amacı. Tüm bedeniyle tüm ruhuyla hazırda artık.

Akşam olunca komutan telaşla koğuşa girdi:

-Askerler, işte vakit bu vakit. Analarınız, babalarınız sizleri bu zamanlar için yetiştirdi. Savaş çıktı!

Hemen hazırlanıp düşmanın ateş açtığı tepeye ulaşmak için yola çıktılar. Mehmet 'in heyecandan, bir o kadar da öfkeden göğsü yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Mehmet AKİF 'in İstiklal Marşımızdaki o dizeleri aklına gelmişti. Öğretmeni okulda on kıtasını da belletmişti ama nedense o dizeler gelmişti aklına.

“Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım;
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları enginlere sığmam, taşarım.”

Evet, TÜRK' tü, Asırlardan bu yana hiçbir devletin, hiçbir milletin boyunduruğu altına girmemiş, asla da girmeyecek olan özgür bir milletin evladıydı. Bunun için kendinden öncekiler ne yapmışsa şimdi de o üzerine düşeni yapacaktı. Hangi çılgındı buna cesaret eden bilmiyordu ama önceden olduğu gibi şimdi de geldikleri gibi gideceklerdi! Sel gibiydi, taş gibiydi, fırtına gibiydi... Bu dağların mı gücü yetecekti onu durdurmaya yoksa aklını yitirmiş düşman mı? Elbette hiçbirinin...

İKİ GÜN SONRA

O gün Mehmet'in köyüne iki şehit haberi geldi. Biri Mehmet diğeri de arkadaşı Abdullah'tı. Annesi de babası da gururluydu Mehmet'in ama engel değildi ki bu gözyaşlarına. “Vatan sağ olsun!” diyordu babası. Türk bayrağına sarılı tabutu omuzlarda mezarlığa taşındı. Yeri belliydi, diğer şehitlerin yanı. Komşusu Saliha teyzenin oğlu Ali'nin yanına gömülecekti, onun yanına da Abdullah. Toprak kollarını açmış sabırsızlıkla bekliyordu. Bu can vatana binlerce canın ardından bir can daha katılmıştı. Gerekirse binlerce can daha hazırdı katılmaya. Yeter ki VATAN SAĞ OLSUN!

ÇINAR AĞACI

Hayrunnisa AKINCI 8/A

Evet, şimdi sırada bu vatan için canını veren cesur askerlerimizden birinin ailesinin yaşadığı acıyı paylaşacağız.

Şehidimizin eşi:

-Benim eşim 4 yıl boyunca bizden uzak, dağlarda bayırlarda o soğuk hava şartlarında üzerinde bir parka ile mücadele etti. Ve o gün arabadan inen komutan kapının önüne doğru yaklaştı, koşarak hemen kapıyı açtım. Acıklı gözlerle bana bakıp kafasını yere indirdi ve başımız sağ olsun dedi.

Mehmet televizyonu kapatır.

-Ya tamam adam donmuş, aç, susuz kalmış ama paraya da para dememiş. Oğlum düşünsene dört yıl aileden uzak dur aylığı üç buçuktan oho oo, yani geç bunları ablacım. Arif:

- Oğlum sen ne diyorsun adam orada para için mi kalmış sanki? Para için yapılacak meslek mi bu? Adamın içinde vatan sevgisi olmasa neden askerlik yapsın ki? Her şey para değil Mehmet.

Mehmet sinirlenir:

-Sizinle de hiçbir şey konuşulmuyor. Zaten ben ne dersem hemen inkar edin, ben yatıyorum. Mehmet sinirli bir şekilde yatar ve her zaman ki gibi kendini haklı bulur.

-Uf neyse.

-Mehmet çabuk ol acele et. Mehmet şaşırır. Birden üniformalı bir şekilde savaşın ortasındadır. Sürekli adını bağırarak çağıran bir komutan vardır. Mehmet hemen komutanın yanına gider. Komutan:

-Sana söyleyeceklerimi sadece sen ben ve oğuz bilecek. Şimdi karşı tepeden inip Ola Mağarasından köye in. Köydeki beşinci alaya haber et, hemen gelsinler ve emaneti getirsinler. Ne emaneti diye sorarlarsa da İli Dağının kuzeyinde ki en büyük çınarın dibinde bir sürü mühimmat var. Onları çıkartıp gelin ama sakın kimseye söyleme çünkü mühimmatların içinde Olacaktı Eşref in çıkarttığı saraydaki hainlerin listesi. Kimseye göstermeden o mektubu götür. Yakalanırsan saat 4.45 de padişah senin yüzünden ölür. Şimdi acele et. Diğer taraftan Oğuz' u göndereceğim, önce ulaşan mektubu götürsün. Mehmet şaşırır.

-Emredersiniz komutanım der ve koşar adımlarla ilerlerken; Şiddetli bir ses onu mahveder. Az önce konuştuğu komutan ve Oğuz'un olduğu yere ansızın bir bomba düşmüştür.

Şimdi haberi sadece Mehmet bilmektedir. Mehmet koşarak Ola mağarasına kadar çıkar ve arkasında onu birinin takip ettiğini fark eder. Adam fark edildiğini anlar ve Mehmet'i omzundan vurur. Mehmet koşarak ilerlemeye devam eder. İli Dağı sınırları içine girmiştir. Çınarı bulur bulmaz koşmaya başlar. Adamın nereden geleceğini tahmin ederek silahını o yönde hazır bekletir. Adam gelince sağlam bir isabet yapar. Mehmet hemen çınarın dibini kazmaya başlar. Çok kan kaybetmektedir. Sonunda bir kutu eline değer. Hemen kutuyu açmaya çalışır ama kutu kilitlidir. Kilit hakkında hiçbir şey konuşmamışlardır.

Mehmet ne yapacağını ne edeceğini derken Arif'in sesini duyar gibi olur birisi onu sarısmaktadır. Birden sıçrayarak kalkar, kan ter içinde kalmıştır. Arif ne olduğunu sorar Mehmet derin bir nefesten sonra 'yok bir şey sen yat' der Arif küçük bir ısrardan sonra odadan çıkar, Mehmet çok şaşırılmıştır. Her şey adeta gerçek gibidir ancak nasıl olduğuna bir türlü anlam veremez. Derken akşam konuştukları aklına gelir ve der ki: ' Vatan için bir şey yapmak para karşılığında olmaz, zaten söz konusu vatansa paraya gerek kalmaz.' Mehmet durumu anlamıştır ve kendinden utanır. Sonra aynada kendisine bakar ne kadar terlemişim deyip üzerini çıkarır. Tekrar yatacakken kolunda ki kanı fark eder .

VATAN HERŞEYE DEĞER

Şerife Nur TOPRAK 7/A

Bir yaz sabahı Mert okula gitmek için , yola çıktı. Yolda yürürken bir tabela gördü. Ve bu tabelada “Sahipsiz vatanın batması haktır, sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır” yazıyordu. Mert bu sözden pek bir şey anlamadı ama sözü defterine not etmişti .

Okula gelince öğretmenine bu sözü okudu ve ne anlatmak istediğini sordu. Öğretmeni bu sözün ne anlama geldiğini biliyordu ama yine de bu sözü Mert’in araştırmasını istiyordu. Mert, öğretmenim ben bu sözü nereden araştırabilirim diye sordu. Öğretmen de bir büyüğüne, ninene veya dedene sorabilirsin dedi. Mert eve giderken kime sorabileceğini düşündü. Ve sonra aklına dedesi geldi üstelik dedesi onların evde yaşadığı için Mert’in işi daha kolay olacaktı. Mert dedesini bahçede otururken gördü ve yanına gitti.

-Dedeciğim müsait misin diye sordu.

-Dedesi de müsaitim oğlum bir şey mi oldu dedi.

-Mert hayır dedeciğim sana bir söz soracağım, yolda giderken gördüm öğretmenime sordum ve benim araştırmamı istedi .

-Dedesi merakla neymiş oğlum bu söz dedi.

-Mert dedesine sözü okudu.

-Dedesi Mert istersen bu sözü sana bir örnekle açıklayayım dedi.

-Mert, dedeciğim bu benim için daha iyi olur dedi.

-Dedesi anlatmaya başladı.

Mert 15 Temmuz gecesi verilen selaları hatırlıyor musun? diye sordu Mert hatırladığını söyledi. Peki bu selaların ne anlama geldiğini düşündün mü? diye sordu. Mert başını eğdi ve utandı.

Dedesi bu durumdan Mert'in ne demek istediğini anlamıştı. Ve dedesi sözüne devam etti. O gece vatanımız , vatanına ihanet eden hainler tarafından darbeye uğradı. Bütün herkes sokağa meydanlara koştu. Hatırladıysan ben ve babanda gitmiştik dedi. Ve devam etti. O gün neredeyse herkesi sokaklarda ve meydanlarda görünce vatanımızın sahipsiz olmadığını bir kez daha anladım. Kimi tanklar önüne yattı, kimi kurşunlara isabet oldu. Mert dayanamadı ve sordu:

-Dedeciğim seni bacağında bir kurşun izi var, dedi.

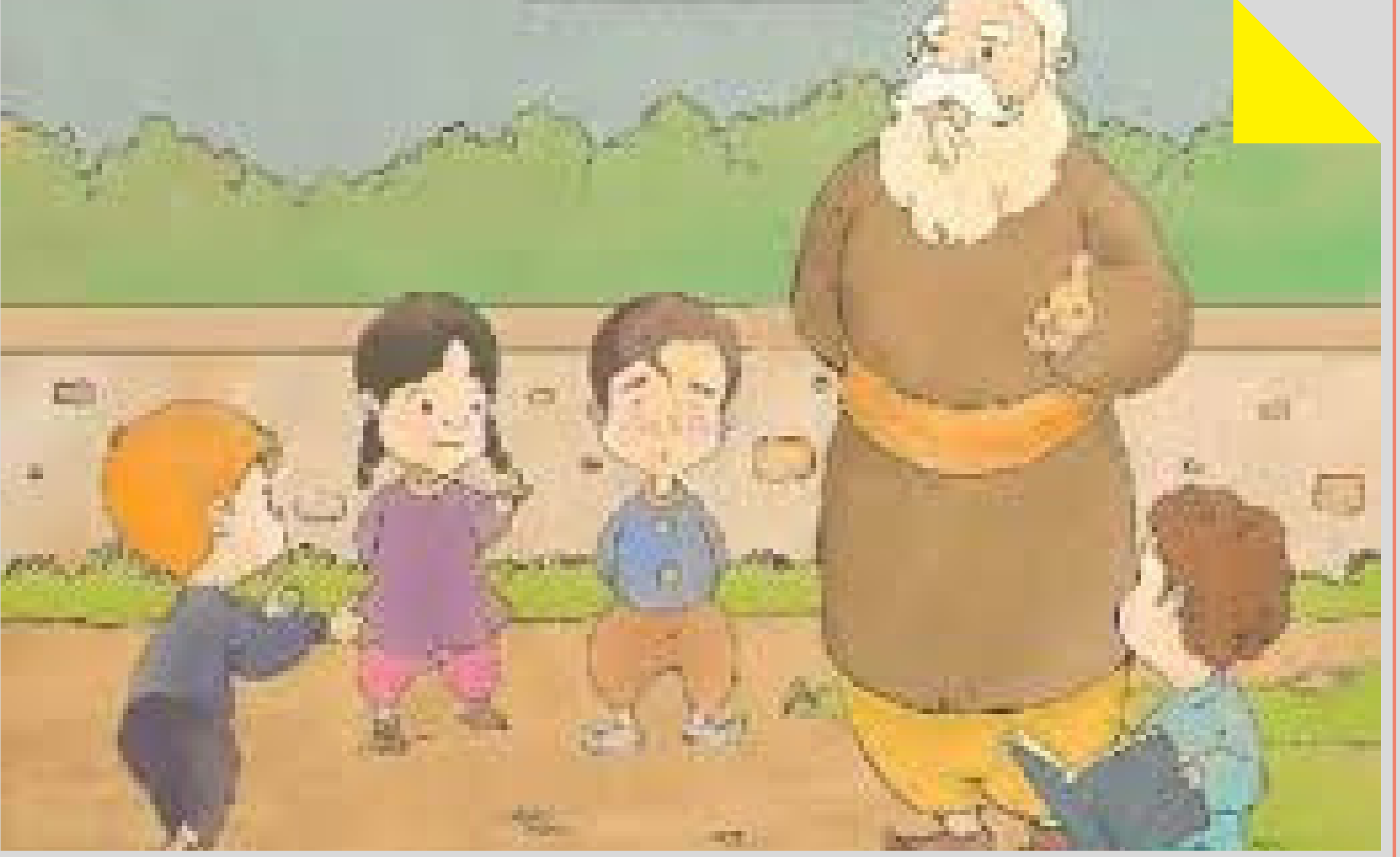
-Dedesi o da o günün bir hatırası dedi. Ve nerede kalmıştım diyerek az önce dedim ya hani vatanımızın sahipsiz olmadığı hakkındaki söz yani senin bana söylediğin sözün anlamı dedi.

Mert, artık konuya hakim olmuştu. Ve dedesine teşekkür etti. Mert artık uyuması gerektiğini düşünerek odasına çıktı ve uyudu. Sabah okula gitti. Öğretmen Mert' e sözü öğrenebildin mi? diye sordu.

-Mert kendisine güvenerek evet dedi. Ve tahtaya çıkıp dedesinin ona anlattıklarını tüm arkadaşlarıyla paylaştı. Öğretmen de Mert'i bu merakından dolayı ve dedesini dinlediği için tebrik etti.

DEDEMİN VASIYETİ

Sefa ERTAŞ 4/A

Her yıl belirli zamanlarda büyüklerimizin ziyaretine gider ve onlarla vakit geçirirdik. Onlarla zaman çok çabuk ve eğlenceli geçerdi. Onlar çocukken oynadığı oyunları, yaptığı işleri ve uğraşları anlatırlar ben de heyecanla dinlerdim. Böylelikle zamanın nasıl geçtiğini bilemezdim. Yine bir gün ailemle dedemin ziyaretine gittik. Ellerini öptüm ve bana şöyle dedi dedem:

- Biz artık yaşlandık, kimseye bir hayrımız kalmadı. Hayatım boyunca elimden gelenleri yaptım. Şimdi sıra sende artık sen devam edeceksin benim yerime...

Heyecanlandım bir o kadar da merak ettim dedemin bana söyleyeceği konuyu.

- 'Nedir ki?' Dedim.

- 'Vatanını sevip sayacaksın, ona gözün gibi bakacaksın, vatansever bir çocuk olacaksın tamam mı?' Dedi. Ben de

- Tamam ama dede vatansever nasıl olunur ben bilmiyorum ki bana biraz anlatır mısın?

- 'Gel şöyle de ben sana anlatayım vatansever olmayı. Sen de büyüyünce benim gibi anlattırırın.' dedi.

Bahçedeki tahtadan yapılmış sandalyeye oturduk. Heyecanla iki kulağımı da açtım başladım dinlemeye.

- ‘Vatansever olmak hem çok kolay hem de çok zordur. Kolaydan başlayalım biz seninle. Önce doğduğun ve büyüdüğün yeri seveceksin, sahip çıkacaksın sonra da toprağını ekip ağaçlar dikip yaşanılır bir yer yapacaksın. İnsanları ve hayvanları sevip saygı duyacaksın. Bu kolay olanıydı evlat . zor olanı ise sen bu yaşanılır hale getirdiğin bu toprakları koruyacaksın gerekirse canını ortaya koyup atalarımız gibi bize emanet edilen bu vatana sahip çıkacaksın. Şimdi sen ve senin gibi tüm çocuklar vatan topraklarına ekilmiş birer tohumsunuz, gün gelecek siz de yetişip meyve vereceksiniz. Bu dediklerimi sakın unutma tamam mı oğul?’

Dedemin bu söylediklerini dinledikten sonra vatansever bir dedenin torunu olmanın gururunu duydum ve söz verdim vatanımı koruyacağıma ve vatani sevmeyi anlatacağıma.

ALİ'NİN VATANSEVERLİĞİ

Nurcan DOĞAN 8B

Tam olarak hatırlamıyorum nisan ,mayıs ayları idi her zamanki gibi sabah erkenden kalktım elimi yüzümü yıkayıp kahvaltımı yaptım. Daha sonra okul önlüğünü giyip çantamı aldıktan sonra sokağa fırladım . Birkaç sokak öteden Ali geldi . Biz ona hep Vatan Ali derdik o da alışmıştı artık buna.

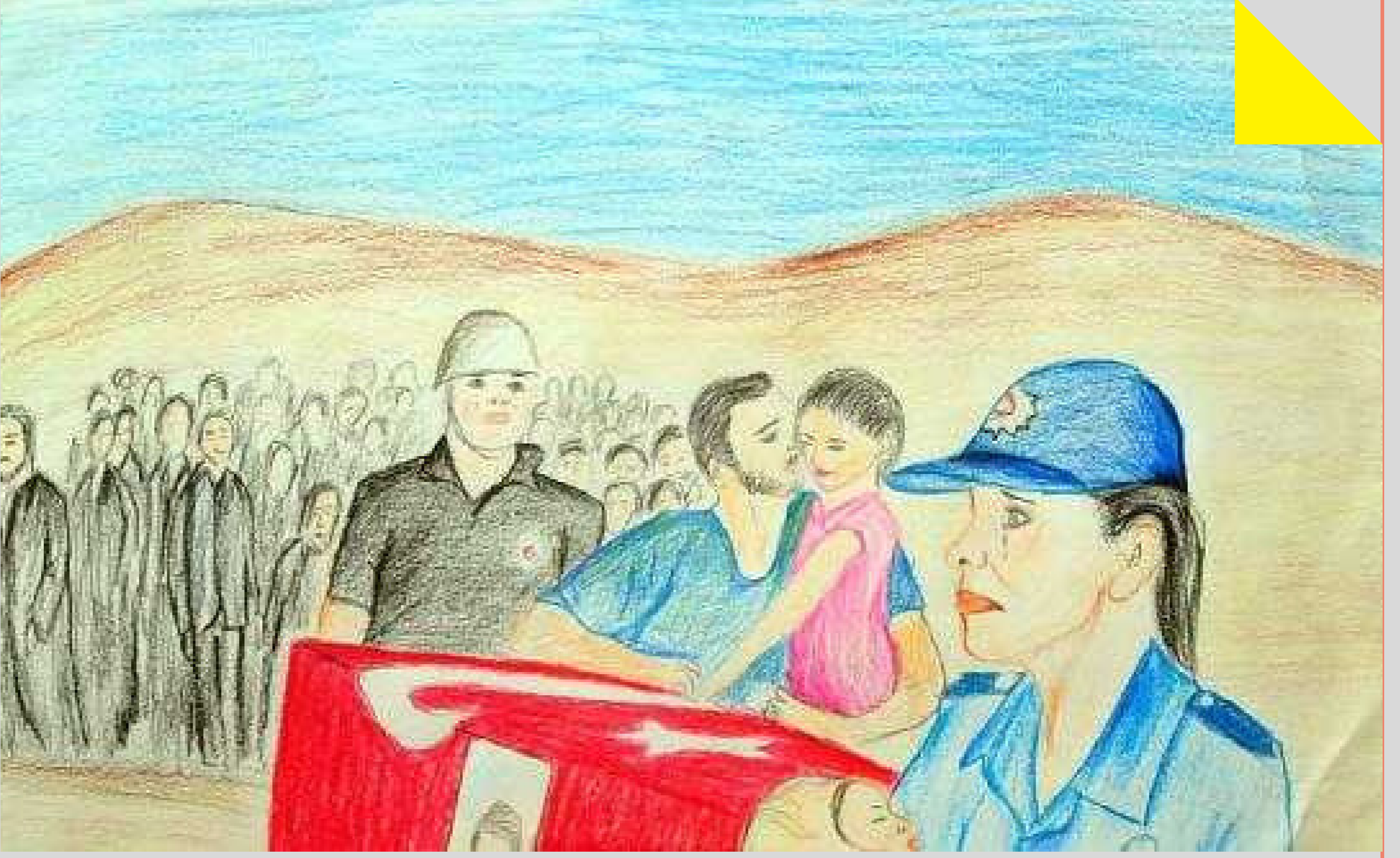
Ama Vatan Ali farklı idi. Biz teneffüste top alıp maç yapmayı severdik, bir önceki maç kaç kaç kaldı, en son Mehmet faul mu yaptı en son şutu çekerken zil mi çaldı? bunları düşünürken Vatan Ali bunları düşünmeyi bırak ,bizimle top bile oynamazdı. Ali hep bir vatandan vatanseverlikten ya da ülkede ne oluyor ne bitiyor Vatan Ali hepsini bilir bu yüzden biz ona arada Vatan Ali demekle birlikte Vatan Çocuğu, Vatansever gibi farklı isimler de söylerdik. Ali buna kızmayı bırak aldırış bile etmezdi sanki bu takma isimler söylediğimizde aslında onu gururlandırırđı. Ali'ye bunları söylememizin tek bir sebebi vardı; Ali elinden vatanseverlikle ilgili şiir ve yazı kitaplarını günlük gazeteleri ve vatan ile ilgili daha neler neler ... Ali roman hikaye şiir gibi kitaplar okurdu ve bizi sanki böyle çok ilginç ilgi çekici bir olaymış gibi anlatırdı bu yüzden biz vatan Ali'yi hep farklı görürdük .O, işte en çok buna kızardı. Çünkü o da bir insandı arkadaşları da onun gibi dergi kitap ve şiir kitabı ve gazete okuyabilirdi o zaman bir tek Vatan Ali mi farklı olurdu ? Hayır. Her kes eşit olurdu . Vatan Ali de en çok buna kızardı . Arkadaşlarının sadece kitap dergi gazete değil hiçbir şey okumamalarına ve Vatan Ali'yi farklı görmelerine kızardı.

Nejla Öğretmen bir gün sınıfa girdi.Ali ,öğretmenin geldiğini fark etmemiş elindeki gazeteyi heyecanlı heyecanlı okumaya devam etti. Öğretmen Ali'nin yanına geldi ve “Ali” diye seslendi .Ali elindeki gazeteyi masasına bırakarak birden ayağa kalktı ve “özür dilerim, geldiğinizi fark etmedim dedi. Öğretmen Ali'nin elindeki gazeteyi alarak ne okuduğuna baktı, ve masasına doğru ilerleyerek ‘Bu günkü dersimizde vatanseverlik konusunu işleyeceğiz.’dedi. Ali çok sevinmişti ki arkadaşları birden atıldı” hocam Vatan Ali o konuyu en iyi bilendir” dedi. Ali birden utandı ve yüzü kızardı ,öğretmen” bunu bildiğimiz için bu konuyu işleyeceğiz .”dedi Nejla öğretmen sınıfa sorarak “yapabilir misiniz?” dedi.

Bütün öğrenciler bir ağızdan “yaparız” dedi. Ertesi güne herkes bir sayfa yazmış iken Vatan Ali iki sayfa yazmıştı. Herkes derste bütün yazdıklarını okudu. Ama Nejla Öğretmen içlerinden en çok Vatan Ali’nin yazdığı şiiri beğenmişti. Yarışmaya Vatan Ali’nin şiiri seçilmişti. Yarışmada da Vatan Ali birinci oldu ve çok sevindi. Ama bir taraftan da üzüldü. Çünkü Vatan Ali’ye göre vatani sevmek dört satırlık bir şiir ile yapılabilecek bir iş değildi. Dört satırlık bir şiirde vatanseverlikten ne kadar bahsedilebilir ki? Cesaret, korku, sevinç, mutluluk, kıvanç... Bunlar bile vatan severliği anlatmaya yetmezken dört satırlık bir şiirle anlatabileceğine inanmadı. Bu yüzden bu şiirin ödülünü de kendisi gibi her teneffüs vatan ile ilgili, dört satır değil sayfalarca kitap, dergi, gazete, şiir ve ansiklopedi kitaplar okuyan Vatan Ali’ye yani kendine yakıştıramadığı için yarışmanın ödülünü de almadı. Ödülü neden almadığına dair bir tane yazı yazıp Nejla Öğretmene verdi. Nejla Öğretmen, Vatan Ali’ye hak vererek, gurur duydu. Yarışmayı düzenleyen kişiyi arayarak kazanan öğrencinin ödülü almak istemediğini söyledi. Yarışmayı düzenleyen kişi şaşırarak “peki” dedi. Ali arkadaşlarının tabiri ile Vatan Ali böyle bir yarışa bir daha girmedi çünkü Vatan Ali için vatanseverlik konusu dört satır dize ile, yüz sayfa yazı ile, bin kitap ile ölçülebilecek bir sevgi değildi. Onun için daha büyük bir sevgi idi. Küçük Ali’nin sevgisi azalmayacak gün geçtikçe azalmadan aksine içinde daha da çok artacaktı. Ali’nin en çok istediği şey arkadaşlarının da bu sevgiye sahip olması idi.

LALE' NİN VATAN SEVGİSİ

Ümmühan SEVEN 6/B

Lale Sosyal Bilgiler dersinde öğretmenin sorusunu cevaplamak için ayağa kalkıp sorulan soruyu "vatan sevgisi" olarak cevapladı.

Çıkış zili çalmıştı. Yolda öğretmenlerinin dediklerini düşünüyordu. Aklında hayaller kurmaya başladı. Hayallerinde eskide yaşamış insanların yaşadığı olaylar aklına gelmişti. Savaşlara küçük büyük erkek çocuklar, anneler, babalar hepsi de yardım etmişti. Çocuklar savaşta, anne babalar onlara yemek, su, erzak götürüp getirmişlerdi. Bazıları ise yaralananlara pansuman yapmışlardı. Savaşta çoğu kişi ya soğuktan ya da yaralanarak ölmüş. Lale bunları düşünürken servis gelmiş. Servise bindiğinde herkes bazı yenildiğimiz savaşlarla dalga geçiyorlardı. Ama onlar Lale'den büyük oldukları için hiçbir şey söyleyemedi.

Eve gittiğinde annesi neden üzgün olduğunu sordu. annesini derste ne işlediklerini, bütün düşündüklerini ve serviste yaşananları anlattı. Annesi de Lale gibi çok üzüldü. Ona üzerini değiştirmesini ve ellerini yıkamasını söyledi. Annesi, o işlerini bitirinceye kadar güzel yemekler hazırladı. Beraber yemek yerlerken kızına üzülmemesini söyledi; çünkü onlar sırf bizlerin hayatı güzel olsun, ülkemiz kurtulsun diye şehit oldular, dedi. O yüzden böyle üzülürsek uygun olmaz, diyerek teselli etti. Lale'ye dönerek: Sen birinci sınıftayken baban şehit olmuştu.

Sen ilk başta çok ağlamıştın. Ama ben sana aynı şeyleri söyledim. Sen de herkesin önüne geçerek ağlamamalarını, babanın ülke için ve vatan için şehit düştüğünü söyleyerek ağlayanları susturdun... Hadi artık ödevlerini yapmaya çık.Odasına çıktığında kendini bir yandan çok üzgün bir yandan da mutlu hissediyordu. Ödevlerini yapmaya başlamıştı. Ödevinde "Tanıdığınız bir şehit var mı?" diye bir soru vardı. Babasını anlattı. Nasıl şehit olduğunu, cenazesini ve kendisinin yaptıklarını...Öğretmeni Lale'nin anlattıklarını çok beğendi ama arkadaşları onunla alay ettiler. Oysa bu olaylar hiç komik değildi gerçekten, dayanamadı ve ağladı. Arkadaşları hala gülüyordu.Öğretmeni Lale' yi teselli ederken bir yandan da arkadaşlarını susturmaya çalıştı. Eve gittiğinde bunların hepsini günlüğüne yazdı.

Aradan yıllar geçti. Artık mesleğini eline almıştı. Meslek arkadaşının adı Metin'di. Onun babası Metin birinci sınıftayken şehit olmuştu. Lale ve Metin, komutan olmuşlardı. Çok darbe yediler. Elleri içindekinin iki katı uçaklar, tanklar, bombalar, silahlar ve daha birçok şey ile saldırdılar. Ama onların elinde sadece bombalar, silahlar ve kurşunlar vardı. Buna rağmen kendilerine güvenerek savaşı kazandılar. Çok ölenleri, sakat kalanları, ağır yaralıları vardı. Lale ağır yaralıydı, Metin şehit düşmüştü. Bunu Metin'in ailesine bildirmesi çok zordu ama mecburiyet olarak söylemeliydi. Söylediğinde annesi yere düşerek bayıldı, babası da.

Mert'in cenazesini kaldırırken aynı şeyleri söyledi. "O vatan ve ülke için şehit oldu." dedi. O yüzden kimse ağlamıyordu. Cenazeyi gömdükten sonra evine gitti ve bu zamana kadar yaşadıklarını düşündü. O da şehit olmak istiyor ama vatanını kurtarmak ona yetti. Bunlardan anladı ki bir insan vatanını seviyorsa onun için canını verebilmeli şehit olmayanlar onların ailelerinin yanında olmalı ve vatani korumalıdır.

VATAN UĞRUNA

Aynur Sudem EREN 8/A

'Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır .

Toprak, eğer uğruna ölen varsa vatandır" böyle yazıyordu abisinin kitapları arasındaki notta. O zamanlar pek anlamamıştı Talha ne demekti bu sözün gerçek anlamı çok da üzerinde düşünmek istememişti zaten.

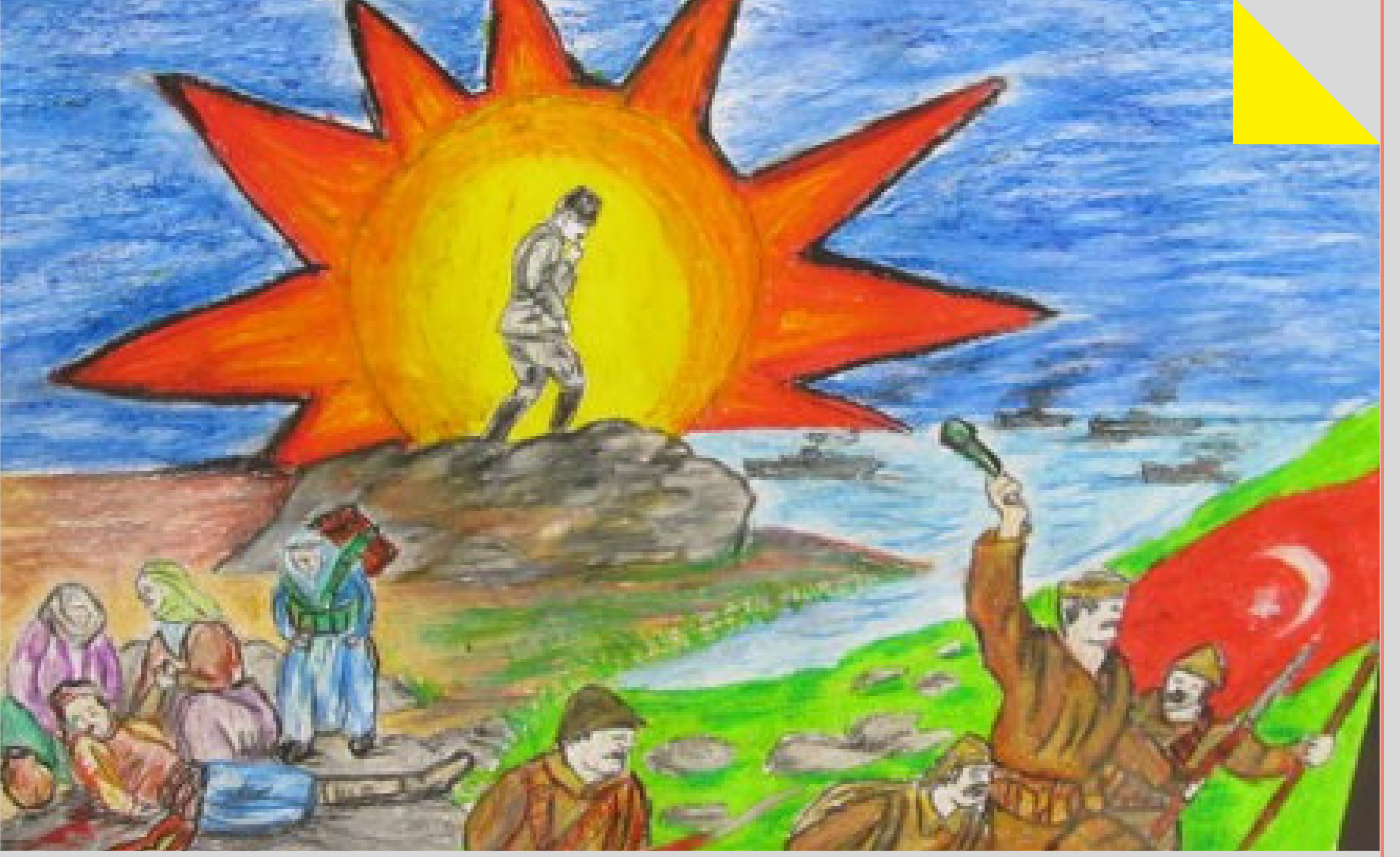
O sabah erkenden uyanmış dolapları düzeltmiş ve yorgun düşmüştü. Sonra akşama doğru babasını beklemeye başladı cam balkonda. Babasının yüzünü görmesiyle sevinçle kapıya koşması bir oldu. Kapıyı açtığı anda babasının yüzünde daha önce hiç görmediği bir telaş vardı. Annesinden hemen haberleri açmasını istedi. Televizyondaki kadın "Asker yönetime el koydu " diyordu. Anne ve babasının yüzüne bakılacak olursa bu oldukça kötü bir şeydi. Babası telaşla abdestini alıp annesini ve Talha' yı öpüp evden ayrıldı. Televizyonun başında annesi ağlayarak haberleri takip ediyordu. İnsanların tanklar tarafından ezildiğini, hatta öldürüldüğünü görüyordu. Annesine "Bizden ne istiyorlar " diye sordu. Annesi belki de çocukluktan bu yana ilk defa Talha'nın sorusuna bulacak yanıt bulamıyordu. Gerçekten ne istiyordu bu kana susayan canavarlar bizden? düşünüyordu.

Sonra aklına geldi yüz yıl önce bu ülkeden ne istedilerse onu istiyorlardı. Parçalanalım, bölünelim, birbirimizi öldüre öldüre istediklerini onlara verelim istiyorlardı. Sabaha kadar siren sesleri, ölüm sesleri duydu Talha. Derken siren sesleri yerini selalara bıraktı. Talha hala babasını bekliyordu annesine : " Babam neden hala gelmedi ?" diye sordu Talha. Annesi yıllar sonra bile unutamayacağı o sözleri söylemeye başladı sonra. "Bak yavrum bayrak yere inmesin diye gitti baban. Biz öyle şanslı bir milletiz ki topraklarımızı kara parçası değil vatan biliriz o vatan ki bizim namusumuzdur onu öyle güzel koruruz ki canımız her şeyden sonra gelir. Bizim bayrağımız yere düşerse namusumuz da yok olur. Biz vatan için yaşar vatan için ölürüz. Öyle güzel anlatmıştı ki annesi o zaman abisinin kitap arasında gördüğü söz geldi aklına " Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır. Toprak uğruna ölen varsa vatandır" .Şimdi anlamıştı bayrağın, vatanın ne demek olduğunu, yaşadığı toprak parçasının öylesine bir yer olmadığını anlamıştı.

Babasının ayak sesiyle bölündü düşünceleri. Babasına o kadar saygıyla baktı ki hayranlığı daha da artmıştı. Vatan kelimesinin anlamını babasından, babası gibi vatan uğruna can veren kahraman şehitlerden bu yaşında öğrenmişti. Ve Artık biliyordu "ulusun korkma! diyen, benim iman dolu serhaddim var diyen Mehmet Akif çok haklıydı. Bizim böyle güzel yürekli vatansever evlatlarımız oldukça ne bayrak yere inerdi ne de vatan elden giderdi.

VATANIMIZA SAYGI VE SEVGİ

Ahmet ŞİMŞEK 8B

Bir gün küçük bir ilçenin minik ve şirin bir köyü varmış. Bu köyde yaşayan üç küçük dost varmış. Ali, Muhammed ve Mehmet 'miş adları. İşte bu üç küçük dostun hikayesidir anlatacağım.

Ali, Mehmed ve Muhammed ortaokul öğrencisiymiş ama malum köy hayatı bazen de okula gidemezlermiş. Ama okula gidemeseler de derslerine çalışmayı ihmal etmezlermiş. Bir gün yine okula gidememişler. Okula gidemeyince Ali ahırdan keçilerini, Mehmet koyunlarını Muhammed de kovalarını alıp Muhammed'in dedesinin bağına gitmişler. Keçiler ve koyunlar otlarken onlar da evden getirdikleri azıklarını açıp yemeye başlamışlar. Muhammed, Yusuf Öğretmenleri için biraz meyve toplamış ve daha sonra Ahmet ve Mehmet'le ders çalışmaya koyulmuşlar. Bu sırada bir top sesi duyulmuş. Üç küçük dost korkmuşlar korkmasına da hayvanlarını burada bırakamayacaklarını da bildiklerinden hayvanlarını toplayıp yola koyulmuşlardı. Hızla hayvanları ahıra koyup köy kahvesine koşmuşlar. Ancak kötü haber tez yayılmış.

Herkes çoktan gözü yaşlı,kalbi buruk kahveye toplanmış bile. Çünkü o köyün üstündeki dağda çatışma olmuş ve tam 74 can verilmiş. Bu olay üç küçük dostu öylesine yaralamış ki o gün oracıkta bir yemin etmişler: 'Bu köyü de vatanımızı da canımız pahasına da olsa düşmanlardan temizleyeceğiz.' diye.

Yıllar sonra üç küçük dost okulu bitirip askeri liseyi kazanmışlar. Artık İstanbul'da okuyacaklarmış. Ana babaları yeter ki okusunlar diye neleri var neleri yoksa satıp savmışlar. Paraları evlatlarının ceplerine koymuşlar. Köyden İsmet amca onları İstanbul'a kadar götürecekmış. Biraz ilerlediklerinde yola bir ağaç yıkıldığını ve yolun kapalı olduğunu görmüşler. Ama indikleri anda teröristler tarafından durdurulmuşlar ve ceplerindeki tüm parayı da teröristlere vermişler. Geri kalan yola da yürüyerek devam etmişler. Üç arkadaş başlarına gelen onca talihsiz olayın ardından kayıtlarını yaptırmayı başarmışlar.

Üç arkadaş sonunda asker olmuşlardır. Artık ettikleri yeminin gereğini az da olsa yerine getirmişlerdir. Bu üç dost vatanlarının en ücra köşelerinde bile olsa askerliklerini yapmaya başlamışlardı. Ancak bir çatışma sırasında Mehmed şehit düşmüş ve hüzünlü bir şekilde köyüne gönderilmiş. Ahmet ve Muhammed can dostlarını anlı şanlı Türk bayrağına sarılı uğurlamışlar.Kalan iki dost bugün hala ettikleri yemini tutuyor ve şerefli Türk bayrağı dalgalansın diye canlarını ortaya koymaktan çekinmiyorlarmış.

KÜÇÜK MEHMETÇİK

Kübra BEDİR 8/A

Küçük bir Anadolu kasabasında yaşayan Mehmet ve ailesi babasının işi sebebiyle İstanbul'a taşınmak zorunda kalmışlar.

15 Temmuz günü Mehmet'in babası henüz işten yeni gelmişti. Hiçbir şeyden haberleri yoktu. Henüz o darbe girişimi başlamamıştı. Yemeklerini yiyip televizyon izlemeye başladılar. Birden silah sesleri, bomba patlamaları duyulmaya başladı. Mehmet'in babası Erdem eşine ve oğluna burada kalmalarını, neler olduğuna bakacağını söyledi. Mehmet'in annesi Arzu, oğluna sarılıp beklemeye başladı. Daha 8 yaşındaki oğlu haliyle çok korkmuştu ve annesine sürekli babasını soruyordu. Annesi de oğluna babasının birazdan geleceğini, korkmaması gerektiğini söylüyordu. Arzu hemen televizyonu açtı ve vatan hainlerinin hadlerini bilmeden, Türk milletinin tarihini, bağımsızlık uğruna ettikleri mücadeleleri bilmeden akılsızca yaptıkları bu kalkışmanın ne anlama geldiğini düşündü. Bu kadar kolay mıydı vatan dediğimiz bu topraklarda Türk kanı dökmek. Hadi döküldü diyelim bu kanlar, bu toprak parçası zaten sulanmamış mıydı yıllar önce defalarca şehit kanlarıyla? Vazgeçmeyeceklerdi... Hep denediler yıllarca yine de deneyeceklerdi. Onlar da biliyordu aslında, bir Türk başkasının esiri olmaktansa her zaman ölmeyi yeğlerdi. Varsın denesinler bir değil bin kere denesinler. Anlatmaksa anlatmak, savaşmaksa savaşmak her ne türlü ne şekilde olursa olsun bir kez daha haykırmak gerekiyordu demek. "Burası Türk yurdu ve ebedi öyle kalacak!"

Aradan 1 saat geçmesine rağmen ne Erdem ne de başka biri geliyordu. Derken ezanlar okunmaya, selalar verilmeye başladı. Arzu'nun oğlu çoktan uykuya dalmıştı. Ne yazık ki eşinin henüz gelmediğini ve bu saatten sonra da artık gelmeyeceğini biliyordu. Oğlunun uyanmaması için sessiz sessiz ağlamaya başladı. Annesinin boğuk hıçkırıklarını duyan Mehmet yavaşça gözlerini açtı: "Anneciğim neden ağlıyorsun, yoksa babama bir şey mi oldu?" diye sordu. Annesi oğlunun da bilmeye hakkı olduğunu düşünerek babasının bir daha gelemeyebileceğini söyledi. Ancak Mehmet'in içinden bir ses babasının hala yaşadığını söylüyordu. Annesine gidip babasını aramaları gerektiğini söyledi. Annesi de en az oğlu kadar istiyordu eşini bulmayı. Öleceklerse de vatan için öleceklerdi. Annesi bu düşünceyle oğlunu da aldığı gibi dışarı fırladı. Yerlerde kan içinde yatan insanlar gördükçe Arzu'nun umudu iyice azalıyordu. Ancak oğlu annesine seslendi ve babasını bulduğunu söyledi. Yavaş adımlarla yatanın Erdem olmadığını dileyerek yanlarına gitti. Ancak yatanın eşi olduğunu görünce içine bir acı çöktü. Nefes alıp almadığına baktı ve kesik kesik nefes alış verişler duydu. Kalp atışlarına bakmak için eğildiğinde Erdem'in kalbinin biraz üstünden vurulduğunu gördü. Eşi yavaşça gözlerini açtı ve eve dönmelerini söyledi. Arzu 'hayır' anlamında başını salladı ve Erdem'i kollarından tutup kaldırdı. Küçük Mehmet babasını kanlar içinde görmeyenin şokuyla anne ve babasının gittiğini yeni fark etmişti. Hemen kalkıp yanlarına koşmak istedi ancak acı bir silah sesi duyuldu. Annesi hızla arkasına döndü ve Mehmet'in kanlar içinde yattığını gördü. Erdem'i olduğu yere yatırdı ve koşarak oğlunun yanına gitti. Oğlunun eşi kadar şanslı olmadığını gördü. Kurşun Mehmet'in tam kalbinden girmiş ve sırtından çıkmıştı. Arzu oğlunun nefes alıp almadığına bakmak için eğildi. Oğlunun oracıkta can verdiğini kabul etmek istemese de bu kabullenmesi zor bir gerçektir. Eşine bir şey belli etmek istemiyordu. Çünkü eşi Mehmet'i evde biliyordu. Üstelik Erdem yaralıydı ve bunu öğrenmesi Erdem'de ters bir durum yaratabilirdi. Arzu üzerindeki ince ceketini ağlaya ağlaya çıkardı ve küçük Mehmet'in üzerine örttü. Eşinin yanına yavaş adımlarla gitti ve onu yerden kaldırdı. Erdem oğlunun çok korkup korkmadığını, nasıl olduğunu sordukça Arzu'nun gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Eşini hastaneye götürüp beklemeye başladı. 2 haftalık bir tedavi sonucunda iyileşip evine dönen Erdem oğlunu kaybettiğini çoktan duymuştu. Gözleri yaş içinde ikisi de eve girip oğullarını kaybetmenin acısıyla yas tutuyorlardı.

VATAN SEVGİSİ

Beyza KESKİN 3/B

15 Temmuz 2016 Cuma gecesi idi. Hava sıcaktı. Yusuf ve ailesi har zamanki gibi evlerinin balkonunda oturuyorlardı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Yusuf'un uykusu geldi ve odasına geçti. Uykuya daldı. Daha sonra sala sesiyle uyandı. Yusuf buna bir anlam veremedi. Bu sala niçin okunuyor, diye sordu kendi kendisine. Yatağından kalkıp odasından dışarıya çıktı. Anne ve babasının da ayakta olduğunu fark etti. Babasına dönerek:

-Baba bu salalar niçin okunuyor? Diye sordu Babası da olana bir anlam verememişti:

-Oğlum ben de ilk defa böyle bir durumla karşılaşıyorum dedi. Ne olduğunu anlamak için televizyonu açtılar. Bir de ne görsünler! Ülkede darbe girişimi yapılıyordu. Yusuf ve ailesi şaşkındı. Yusuf ilk defa böyle bir olayla karşılaşıyordu. Daha sonra babası kanalları dolaşırken Cumhurbaşkanı'nın konuşmasına rastladılar. Yusuf ve ailesi televizyonu dikkatlice dinlemeye başladılar. Yusuf ve babası birbirine baktılar ve hemen karar vererek babası oğluna, "Cumhurbaşkanımızın çağrısına duyarsız kalamayız oğlum" dedi. Babası Yusuf'a hemen abdest almasını ve birlikte meydana inceklerini söyledi. Yusuf çok heyecanlanmıştı. Hemen abdestini aldı ve salonda babasını beklemeye başladı. Babası da abdestini alıp salona geldi. Daha sonra ailesiyle helalleşerek babasıyla beraber evden çıktılar ve buldukları şehrin meydanına hızlı bir şekilde gitmeye başladılar.

Yusuf etrafındaki insanların kalabalıklaştığını fark etti ve şöyle düşündü: "Ülkemizde ne kadar vatan sevdalısı varsa meydanlara akın etmiş". İnsanların canlarını hiçe sayarak tankların, silahların karşısında dimdik durduklarına şahit oldu ve Yusuf bir an durakladı. Bu kadar insanın silahlara ve tanklara karşı durabilmelerinin tek bir sebebi vardı. O da "VATAN SEVGİSİ"ydi. Yüreklerinde böyle vatan sevgisi bulunan milletimiz oldukça hiçbir gücün vatanımızı bölemeyeceğini anladı Yusuf.

Dün henüz çocuktular
Sonra büyütüp ümitlerini
Açıp kalemlerinin uçlarını
Sahiden yazar oldular
Dinlerken salıncaklarda masallar
Bir kollarıyla can bebeklerine sarılıp
Güzel rüyalara yattılar
Topaç çevirirken günaşırı
Misket oynarken boyuna
Balonu, bisikleti bırakıp bir yana
Kafalarında şiir kurdular
Sapanla bahçede kuş yerine
Odalarında kelime avladılar
İlk şiir, ilk hikâye, ilk deneme
Öğretmen, baba, amca, anne
Heves, heyecan, tutku, aşk
Uçurtmalarıyla birlikte umutlarını
Savurup öfkeli rüzgârlara
Hayatlarını roman yaptılar
El kadar dergilerde şiir;
Kibirli nazlı gazetelerde yazı
Hâtıra defterlerinde günlük
Ufak, acemi yazılar yazdılar
Minik avuçlarında cümleler
Küçük ceplerinde heceler
Dillerinde söz, yüreklerinde sevgi
Önce çocuktular onlar ama,
Sonra yazar oldular...
(Alıntıdır)

- Mehmet Nuri Yardım

Vatan hainlerinin hadlerini bilmeden, Türk milletinin tarihini, bağımsızlık uğruna ettikleri mücadeleleri bilmeden akılsızca yaptıkları bu kalkışmanın ne anlama geldiğini düşündü.

Bu kadar kolay mıydı vatan dediğimiz bu topraklarda Türk kanı dökmek. Hadi döküldü diyelim bu kanlar, bu toprak parçası zaten sulanmamış mıydı yıllar önce defalarca şehit kanlarıyla? Vazgeçmeyeceklerdi... Hep denediler yıllarca yine de deneyeceklerdi.

Onlar da biliyordu aslında, bir Türk başkasının esiri olmaktansa her zaman ölmeyi yeğlerdi. Varsın denesinler bir değil bin kere denesinler. Anlatmaksa anlatmak, savaşmaksa savaşmak her ne türlü ne şekilde olursa olsun bir kez daha haykırmak gerekiyordu demek. "Burası Türk yurdu ve ebedi öyle kalacak!"